

KIRSTY FERRY

Het zomerse geheim
van Marigold

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440417

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,

Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Dutch Venture Publishing

© 2022 Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *Summer's Secret Marigold*

Vertaling: Roos Griffioen

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman

Illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

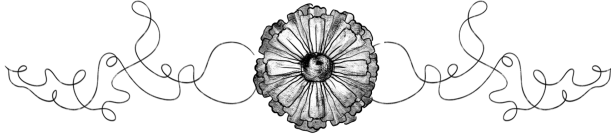
www.boekenmetgroteletters.nl

*Come to me in the silence of the night
Come in the speaking silence of a dream
Come with soft rounded cheeks and eyes as bright
As sunlight on a stream
Come back in tears
O memory, hope, love of finished years.*

Uit 'Echo' van Christina Rossetti

MEI, HEDEN

Hoofdstuk 1

Sybill Helyer legde de telefoon met een zucht neer. Waarom moest dat juridische gekibbel zo lang duren? En het einde van deze kwestie was nog niet eens in zicht. Het was nog vervelender dat de advocaat haar op haar werk had gebeld. Op een bepaalde manier, dacht Sybill, leek het telefoontje zelfs Wheal Mount, het kunstcentrum dat ze runde in Cornwall, te hebben besmet met iets waar ze niet aan wilde denken.

Ze hield van haar werk en wat het nog specialer maakte was dat Wheal Mount nu aangesloten was bij het Pencredoc Arts Centre, dat werd gerund door Coren en Kit Penhaligon.

Ze wist dat het Pencredoc Arts Centre meer Corens kindje was dan dat van Kit. Kit liep zo nu en dan binnen, maar hij had zijn eigen leven in Marazion met zijn partner Merryn en zijn eigen studio, winkel en workshop. Over vier maanden zouden Merryn en Kit ook hun eigen kindje krijgen.

Ze glimlachte bij de gedachte aan het blonde haar en de grijze ogen van Coren – hij was de oudste broer, de meest serieuze en, als ze eerlijk was, degene met de meeste diepgang van de twee. Maar weinig mensen waren in staat om door zijn zakelijke uiterlijk heen te kijken naar de man eronder en dat was behoorlijk lastig geweest toen de broers Pencradoc erfden van hun oudtante Loveday. Toch wist Sybill dat er een aardiger man bestond: ze zag hem zo heel af en toe, maar hij klapte dan snel weer dicht. Het was extreem frustrerend. Ze kende hem nu een aantal jaar en als ze heel eerlijk was tegen zichzelf, hield ze al bijna net zo lang van hem.

Maar iedere keer dat hij op het punt leek te staan om de volgende stap in hun relatie te zetten, klapte hij weer dicht en gebeurde het nooit.

Sybill schudde zich los uit haar sombere gedachten en staaarde naar de telefoon. Ze had zo haar redenen om de relatie met Coren nu niet door te zetten. Maar God, alsjeblijft, als dit allemaal voorbij was, zou ze vrij zijn en zou ze verdorie proberen om iets aan de situatie te doen.

Haar telefoon piepte en wees haar op een

berichtje. Ze glimlachte wrang. Dat zou haar in ieder geval niet van haar gedachten afleiden. Het was van Coren Penhaligon.

Coren greep zijn telefoon zo gauw die overging. Sybill, die reageerde op zijn berichtje. Mooi.

Een snelle glimlach fladderde over zijn gezicht toen hij haar naam zag op het scherm, maar hij nam de moeite om professioneel te klinken toen hij opnam.

Hij verwachtte echter dat er nog wel een restje van die verraderlijke glimlach te bespeuren was in zijn stem toen hij begon te praten. ‘Hé, Sybill. Mijn favoriete heks. Fijn dat je terugbelt.’ Professioneel? Helemaal niet professioneel. Dat was een fout. Hij had haar verdomme een heks genoemd! Alweer.

‘Je favoriete wat? Luister, ik blijf het zeggen, Coren Penhaligon, alleen omdat ik vernoemd ben naar een heks, betekent niet dat ik een heks ben. En trouwens, wat had ik moeten doen? Je negeren? Of je betoveren?’

Hij was domweg opgelucht om een soort glimlach te horen in haar stem, maar die stem had ook een scherp randje. Dat was niets voor haar.

‘Gaat alles goed?’ vroeg hij, naar voren leunend, met zijn ellebogen op zijn bureau, fronsend. ‘Je klinkt niet als jezelf.’

Sybill zuchtte. ‘Nee, het gaat wel. Het gaat goed. Ik heb alleen met een lastige klant te maken, dat is alles.’

‘O.’ Coren ontspande een beetje en leunde naar achteren in zijn stoel. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

Ze lachte. ‘Nee, niet echt, maar bedankt. Hoe kan ik jou helpen? Afgaand op je SOS-noodgeval-berichtje, gok ik dat je ervoor gaat zorgen dat mijn leed minder belangrijk lijkt dan het jouwe.’

‘Ah, nu heb ik tenminste je aandacht. Dank je.’

‘Geen probleem. Wat is er?’

‘Het gaat om de nieuwste tentoonstelling die Merryn heeft gepland. Je weet wel welke ik bedoel – de tentoonstelling waar ze al weken zo enthousiast over is? Nou, ze heeft eindelijk besloten dat het gebaseerd gaat worden op een zomers gekostumeerd bal.’

‘Prachtig. Maar is het gebaseerd op een specifiek gekostumeerd bal? Ik ken Merryn en ik heb verschillende gesprekken gehad over alle verschillende bals de afgelopen jaren. Onze

lieftallige Pencradocs lijken het nogal leuk te vinden om er naartoe te gaan.'

'Ja. Het bal waar Elsie Pencradoc bij aanwezig was, bij een nabij gelegen pand in 1911.' De graaf van Trecarrow, Elsies oom, was het hoofd van de Pencradoc familie in die tijd en op een bepaald moment bezaten ze zowel Wheal Mount als Pencradoc zelf. 'Het feest was bij Elton Lacy – het huis van mijnheer Ernest en mevrouw Pearl Elton. Merryn wil dat onze toonzalen de voorbereidingen laten zien die Elsie erin zou hebben gestoken om zich klaar te maken en alles, voordat ze naar het feest ging. Ik vroeg me af of jij iets in je archief hebt daarover? Iets wat we kunnen gebruiken om te demonstreren dat het niet altijd zo makkelijk was als een deftige jurk bestellen via eBay en vervolgens te hopen op het beste.'

'Ik betwijfel of eBay bestond in 1911,' zei Sybill. Hij hoorde haar een paar toetsen intikken – haar keyboard gokte hij – terwijl ze haar database doorzocht. Er was een wereld aan informatie in Wheal Mount over alle aspecten van het leven van de familie.

Coren had berekend dat lady Elsie Pencradoc vierentwintig was in de zomer van 1911. Haar vader Ellory was overleden voordat Elsie was

geboren. Ellory was graaf geweest in de late achttiende eeuw, voordat Elsie's oom Jago de titel had geërfd. Jago en zijn vrouw, Alys, hadden in Wheal Mount gewoond en Elsie, haar moeder Zennor en haar stiefvader, de schilder Ruan Teague, waren in Pencradoc blijven wonen met hun familie.

Coren rilde. Hij herinnerde zich dat hij en Kit voor het eerst naar Pencradoc kwamen en er een portret van Ellory in de hal had gehangen. Het was het koudste, meest onvriendelijke portret dat hij ooit had gezien en het had hem op meerdere manieren achtervolgd. Gelukkig was het schilderij al lang weg en was het vervangen door een portret van Ellory's eerste vrouw, Rose. Zij was veel vriendelijker om naar te kijken en wat Coren betrof, verdiende ze haar plek in de spotlight.

Corens gedachten schoten naar de marmere buste van Elsie onderaan de trap. Die was gemaakt toen ze een klein meisje was en zorgde voor een glimlach op het gezicht van iedereen die het zag. Ze had zich ontwikkeld tot een getalenteerde kunstenaar en fotograaf en omdat ze het evenbeeld was van Ruan Teague, hadden roddels over haar afkomst haar hele leven achtervolgd. Maar, zoals Coren het begreep,

had Elsie er nooit last van gehad.

Sybills stem bracht Coren terug naar het heden.

‘Ha, gevonden. Ik heb wel wat dingen die kunnen helpen. Foto’s. Uitnodigingen. O, en een paar brieven uit die tijd. Oké – ik zal er even doorheen kijken en kom er dan bij je op terug. Er is best veel wat ik ook nog nooit heb gezien, eerlijk gezegd. We hadden eerder dit jaar een student die ons hielp en die heeft veel tijd besteed op de zolder, begeleid door Tammy. Het is een van de dingen op mijn altijd groeiende lijst van alles wat ik nog moet checken. Het meeste gaat over Pencradoc, dus ik zou waarschijnlijk alleen maar in die dozen hebben gezocht als je het me zou vragen.’ Ze klonk enthousiast. ‘Dit is heel spannend, moet ik zeggen!’

‘Dank je. Zal ik naar je toe komen om het op te halen?’

‘Ik kom wel naar jou.’ Er klonk nu zeker een glimlach in haar stem. ‘Je weet hoe fijn ik het vind om je te zien.’

‘Om me te zien?’ Hij kon een grapje niet weerstaan, hoewel dat uitzonderlijk was voor hem.

‘Nee! Nou... ja. Ja, natuurlijk. Maar om je te zien bij Pencradoc. Je weet wat ik bedoel! Om